

LA VENEDORA

El senyor Eladi Tardagost va travessar el carrer sense fer cas del semàfor, tenia pressa. En realitat sempre anava de corcoll. Amb el maletí negre de cuir i el paraigua penjat a l'avantbraç, només li faltava el bombí per a paréixer un executiu londinenc. L'oratge era tan gris i boirós com hauria pogut ser-ho a Londres. Però ni ell era un *yuppie* (sinó un dels deu treballadors d'una modesta companyia d'assegurances) ni corria pels carrers de la capital britànica (sinó per una àmplia i cèntrica avinguda de València).

El senyor Eladi Tardagost havia llegit al periòdic que aquell dia s'inaugurava un gran comerç de llibres, música i jocs electrònics, el LLIBER-OCI, i havia pensat que aquell seria un bon lloc per a comprar el regal d'aniversari al seu fill Aleix, que complia disset anys. Li feia il·lusió regalar-li un llibre, però el xic no llegia, així que es dirigí a la concorreguda secció de jocs electrònics. Ufff... n'hi havia de tota mena. Li agradaria a Aleix aquell joc en què un soldat del futur disparava una arma descomunal? O aquell altre que ensenyava una atractiva senyoreta d'estil manga amb un drac enrotllat al coll? I eixe on dos gladiadors lluitaven sobre l'arena amb llances i escuts? Darrerament l'havia vist

simular combats en circs romans virtuals amb vertadera passió, com si fóra Espàrtac. Mirant ací i enllà, va quedar més marejat que un allioli. Millor faria de regalar-li un CD de música, segurament seria més senzill.

Però prompte es va adonar que estava equivocac: la secció de música era encara més gran que la dels jocs i, a més, estava plena d'adolescents amb auriculars que ballaven desinhibits en els corredors. Amb penes i treballs, va aconseguir fer tres voltes a la secció i, al capdavall, va haver d'admetre que no tenia ni idea de quins devien ser els gustos musicals d'Aleix. A més, els nous estils (*hip-hop, house, funk, ska, hardcore, indie, dance, reggaeton...*) li resultaven totalment desconeguts. Per l'amor de Déu, on estava el *rock & roll* de tota la vida?

Els minuts corrien de pressa, era dilluns i havia de passar pel supermercat a fer la compra setmanal. Així que el senyor Tardagost va resignar-se a visitar la secció de llibres, que li era molt més familiar. Però quanta gent pul-lulava pels passadissos! Quasi no podia moure's i així era impossible fer una bona tria. Va tenir més d'una dotzena de llibres a les mans, però no es decidia per cap. I si demanava ajuda a algun dependent o dependent? Però, caram, tots els treballadors que se li acostaven semblaven massa ocupats: es notava que el dia de la inauguració estava sent un èxit.

Desesperat i a punt d'eixir del comerç sense cap regal, va veure que una senyoreta uniformada de roig li concedia un somriure deliciós:

–Puc ajudar-lo? –li va preguntar aquella aparició celestial.

El senyor Eladi, que era molt vergonyós, sobretot amb les persones de sexe contrari, va enrogir com un titot.

–Ah, sí... buscava un... llibre per al meu fill... Avui compleix disset anys.

–Doncs ha vingut vosté al lloc ideal, mire quants llibres hi ha al seu voltant –va contestar la jove fent-li l’ullet.

–Sí, però a Aleix no li agrada llegir. És un addicte als jocs electrònics. Per això hauria de ser un llibre realment emocionant, que l’enganxara des de la primera pàgina.

La senyoreta va assentir amb el cap, fent veure que entenia el problema.

–Sap què en pense jo, senyor...?

–Tarda... gost –va quequejar–. Em diuen Eladi Tardagost.

–Oh, quin cognom més bonic! M’agrada el mes d’agost! –va picar de mans com una criatura–. Doncs jo crec que no hi ha bons lectors ni mals lectors, sinó lectors que han descobert el plaer de la lectura i lectors que encara no ho han fet.

Fantàstic! Ell opinava exactament el mateix, però malauradament Aleix pertanyia al segon grup de lectors.

–I sap una cosa? Tinc el llibre adequat per al seu fill. Espere un moment i li’l porte. D’acord, senyor Tardagost?

D’acord. Solament per sentir-la pronunciar «Tardagost» valia la pena esperar. La senyoreta va desapa-

réixer pel laberint de passadissos i ell es va col·locar en un racó, per no molestar ningú. Passats uns minuts, però, va començar a impacientar-se, on s'havia ficat la dependenta? Si no s'afanyava, hauria d'anar-se'n al supermercat.

–Puc atendre'l, cavaller? –va preguntar-li aleshores un jove.

–No, gràcies, ja m'està atenent una companya seua.

El xicot, que devia tenir pocs anys més que Aleix, va allunyar-se a corre-cuita. Segurament voldria acabar la jornada i anar-se'n a casa, on l'esperaria algun videojoc carregat de violència. Ai, quina joventut! Els importava més la virtualitat que no la realitat.

Vaja, heus ací la dependenta de veu musical. Amb quina gràcia caminava! Lluïa el mateix somriure irresistible amb què se n'havia anat i li allargava un gruixut exemplar de tapes acolorides.

–Aquest és el llibre que enganxarà el seu fill, li ho assegure –va dir–. I si no és així, jo mateixa li tornaré els diners! Li ho promet, senyor Tardagost. Prenga'l i passe per caixa. Espere tornar-lo a veure algun dia.

Eladi Tardagost va agafar el llibre com en un somni i va encaminar-se a les caixes. «Espere tornar-lo a veure», havia dit la dependenta. Sí, vindria més a sovint. Sens dubte. Ara com ara, resultava difícil topar-se amb una persona tan amable i professional.

La caixera, per contra, era una xicota impacient que li preguntà, amb veu apagada i sense mirar-lo, qui l'havia atés. Ell no va saber respondre-li perquè era massa despistat i no s'havia fixat en la placa de la dependenta.

–Oh, era una xica molt bonica –va dir amb la cara cremant-li de vergonya.

–Quina sort! Però si no em diu el nom, no puc fer-lo constar perquè li paguen la comissió –es va queixar–. I és una llàstima, avui inaugurem i les comissions són realment bones. De segur que no recorda el seu nom? Faça un esforç.

–No, ho sent –va contestar apesarat.

–No es preocupe, jo mateixa intentaré esbrinar-ho –va dir gens convençuda.

Aleshores la màquina que llegia els codis dels productes venuts, va emetre un xiulet agut. La caixa va estar lluitant una bona estona amb el llibre i la màquina. La gentada de la cua se la mirava amb mala bava. Finalment, ella va aconseguir traure el tiquet.

–Són... cinc euros –va dir amb el front amerat de minúscules gotes de suor.

–Solament cinc euros? –va estranyar-se el senyor Tardagost, mentre sospesava el gruixut llibre.

–Sí, ha tingut sort, aquest llibre està... ehem... en promoció.

Va pagar i va eixir de la botiga a contracor, encisat encara per aquella venedora tan especial. Tanmateix, al carrer va recordar de sobte que tenia pressa i aviat va oblidar-se de tot allò que no fóra la llista de les compres. I a pesar que només volia comprar les coses imprescindibles, al supermercat del barri va omplir el carro fins a dalt i la factura va astorar-lo. De manera que va arribar a casa amb un humor més negre que el cel que cobria la ciutat.

Des de la cambra d'Aleix arribava un soroll estrident que devia ser música. Va descarregar les bosses a la taula de la cuina i va anar a buscar el seu fill amb el regal entre mans. Quantes vegades li havia dit que no posara la música tan alta? Els veïns ja se n'havien queixat diverses vegades. Però ell ni cas. La porta estava entreoberta i va entrar. Allí el tenia: el seu únic fill, convertit en un adolescent d'un metre setanta d'alçada, amb els cabells rossos i llargs, abillat amb un xandall arrugat i unes esportives de marca. El xicot estava estudiant, cosa que el pare no podia concebre amb aquella música a tot volum. Tanmateix treia bones notes i, l'estiu passat, Eladi li havia permès de posar-se un pírcing a l'orella com a premi pels resultats obtinguts al curs. Què li demanaria enguany? Un tatuatge o una operació d'estètica? S'esborronava en pensar-ho.

–Hola, fill. Què estudies?

Silenci. La música s'interposava entre els dos.

–Hola, Aleix! –va xisclar–. Felicitats!!!

El xicot va girar-se i va dibuixar un somriure forçat a son pare. Després, va abaixar el volum de la música i va tancar el quadern de matemàtiques.

–Gràcies, pare. T'esperava més prompte.

–M'ha sorgit un imprevist al treball i, a més, he hagut d'anar a fer les compres.

–I això? –féu Aleix assenyalant el paquet.

–Ah! És el teu regal d'aniversari. Pren, obri'l.

Aleix el desembolicà emocionat però, en veure el llibre, va deixar-lo caure sobre la taula sense cap interès.

–Gràcies, me'l llegiré quan tinga temps –va dir.

Eladi no va poder dissimular el disgust que sentia amb un gest que el fill va saber interpretar.

–Bé... d'acord, començaré a llegir-lo ara mateix –va cedir.

El senyor Tardagost va eixir de la cambra i se n'anà arrossegant el cansament cap a la cuina. Va traure la compra de les bosses i es va posar a fer el sopar. Quin any li encertaria el regal d'aniversari al fill? Abans Amèlia, la seua dona, sempre escollia el més adequat. Però ella ja no estava... i com l'enyorava! Cada dia, cada hora, pensava en Amèlia i en com serien les coses si no haguera mort.